

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

گزارشها	Reports
---------	---------

گزارشگران پورتال - افغانستان
۰۸ می ۲۰۱۶

در افغانستان چه می گذرد؟ ۳۰۴

وضعیت «آزادی بیان» در دولت پوشالی کابل

نهاد حمایت از رسانه های «آزاد» افغانستان یا «نی» در مراسم بزرگداشت از روز جهانی مطبوعات از افزایش ۲۰ درصدی خشونت علیه خبرنگاران در چهار ماه نخست سال ۲۰۱۶ نسبت به چهار ماه نخست سال ۲۰۱۵ خبر می دهد. در این گزارش آمده است که در چهار ماه سال اول سال گذشته میلادی در مجموع ۱۰۰ رویداد خشونت آمیز علیه خبرنگاران در این دفتر به ثبت رسیده است در حالی که این آمار در چهار ماه نخست سال ۲۰۱۶ به ۱۱۷ رویداد می رسد.

به گزارش این نهاد، در سال گذشته میلادی در مجموع ۱۲ خبرنگار کشته، ۲۳ خبرنگار زخمی و ۱۵ تن دیگر آن لت و کوب گردیدند، علاوه بر آن ۶۸ رویداد اهانت های مستقیم و غیر مستقیم نیز در برابر خبرنگاران به ثبت رسیده است. بر پایه گزارش این نهاد، در یک سال گذشته در مجموع ۳۰۰ خبرنگار که ۶۰ تن آنها خانم ها می باشند، افغانستان را ترک گفته اند.

این در حالیست که تمامی رسانه های تصویری و صوتی و اکثریت رسانه های چاپی به نحوی از انحاء وابسته به کمک های مالی سفارت های کشور های خارجی و یا کشور های همسایه می باشند و هیچ صلاحیتی در اظهار نظر های شان ندارند. با وجود ادعای موجودیت «آزادی بیان» در نظام به شدت مزدور و وابسته از سوی عده ای کاسه لیس و جاسوس، اما واقعیت این است که «آزادی بیان» در محدوده قانون اساسی دولت پوشالی، وابسته و مزدور می باشد و هیچ رسانه تصویری و صوتی و اکثریت رسانه های چاپی اجازه نشر مطالب خلاف «قانون اساسی» نظام پوشالی را ندارند. هرکسی که در محدوده جغرافیای افغانستان اشغالی زندگی می کند حق ندارد که خارج از محدوده مواد «قانون اساسی» و احکام «شرعیات محمدی» فعالیت و یا اظهار عقیده نماید، در غیر آن تکفیر و در محاکم پوسیده و به شدت مذهبی این نظام پوشالی محاکمه و به اشد مجازات محکوم می گردد.

با وجود آن که تمامی رسانه های تصویری و صوتی و اکثریت رسانه های چاپی بلی گویان نظام پوشالی اند و برای تداوم عمر این نظام شبانه روز عرق ریزی می نمایند، اما باز هم سرشت گزدم صفت این نظام پوشالی، دست اندرکاران این رسانه ها را هر از گاهی نیش می زنند.

موجودیت آزادی بیان و آزادی عقیده در نظام های طبقاتی از نوع نظام های پوشالی، وابسته و اسلامی، ادعای پوچ و غیر واقعی اند. در چنین نظام هائی «بیان» تا زمانی آزاد می باشد که به این نظام ها لطمه وارد نمایند و یا تهدیدی برای آنها محسوب نگردند. هر زمانی که طبقات حاکمه احساس نمایند که آزادی بیان پایه های پوسیده حاکمیت آنها را به خطر مواجه می سازند، به صورت خودکار این «آزادی» به دیکتاتوری تغییر چهره می دهند. تا زمانی که دولت توده ئی از راه انقلاب واقعی ملی – دموکراتیک قدرت را در دست نگیرد آزادی بیان و آزادی عقیده هرگز نصیب خلق زحمتکش و ستمدیده این مرز و بوم نمی گردند و هر نوع ادعای مبنی بر موجودیت آزادی بیان، ادعای پوچ و بی مفهومی بیش نیست.